

РЕШЕНИЕ

№ 400

*****, 29.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Г. Д.а

при участието на секретаря Мирослава В. Монова
като разгледа докладваното от Мария Г. Д.а Гражданско дело №
20224520100023 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази:

Производството е образувано по искова молба от „*****, със седалище *****, чрез адв. Е. К., с която предявява установителни искове по чл. 422 от ГПК срещу Н. Д. С., ЕГН *****, от *****, за установяване на вземане по чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 327 ТЗ за сумата от 404,63 лв.- главница, представляваща задължение за неплатена мрежова услуга за периода от 23.06.2020 г. до 30.06.2021 г. по 12 бр. фактури издадени в периода от 11.08.2020 г. до 09.07.2021 г., както и вземане по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за мораторна лихва за забава в размер на 18,94 лв. за периода от падежа на всяка фактура до 23.07.2021 г. и за законната лихва върху посочената главница, считано от 06.08.2021 г., датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. 4386/2021 г. по описа на РРС до окончателното изплащане на задължението. Претендира направените в заповедта и настоящото производство разноси.

В исковата молба се твърди, че ответника е абонат на ищцовото дружество с клиентски номер *****, във връзка с продажба на ел. енергия за обекти на потребление, с абонатни номера ***** в *****, ***** в *****, ***** в *****. Поддържа, че облигационните правоотношения между дружеството и клиента са регламентирани от Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия, приети от Управителния съвет на електроразпределителното дружество и одобрени от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране. Сочи, че потребителят на енергийна услуга е краен клиент, който купува енергия от доставчик, предоставящ услуги от

обществен интерес по смисъла на §1, т.41 Б от ДР на ЗЕ. Пояснява, че цената за достъп е компонент от цената за електроразпределение и отразява правото и възможността във всеки един момент клиентите да ползват предоставената им мощност и задължението на ЕРП „Север“ АД да осигурява същата без оглед на искания от други клиенти. В утвърдената от КЕВР структура на цената за електроразпределение през мрежите на електроразпределителните дружества съществувала цена за достъп, която се заплащала от клиентите за всеки киловатчас пренесена електрическа енергия. Цената за достъп се начислявала независимо дали в обекта е консумирана или не електрическа енергия през съответния период. Отразявала правото и възможността във всеки един момент клиентите да ползват предоставената им мощност, и задължението на ЕРП „Север“ да осигурява същата без оглед на потенциалните искания от други клиенти. Този начин на калкулиране на цената за достъп бил приложим само за небитовите клиенти на ЕРП „Север“ и „Енерго – Про Продажби“ АД. Цената за достъп до електроразпределителната мрежа била регулирана и утвърдена от КЕВР. Съобразно разпоредбата на чл.30, ал.1, т.13 ЗЕ цената за достъп и/или пренос през електроразпределителните мрежи се регулирала от КЕВР. С Решение №Ц-29/01.07.2020г. КЕВР определила за периода 01.07.2020 – 30.06.2021г. цена за достъп за небитови клиенти на „Енерго – Про Продажби“ АД в размер 0.02053 лв. kW/ден без ДДС. За времето от 11.08.2020г. до 09.07.2021г. електроразпределителното дружество издало 12 фактури на обща стойност 404,63 лева, които ответникът не заплатил. Предвид забавеното изпълнение кредиторът начислил мораторна лихва от падежа на всяко задължение до 23.07.2021г. в общ размер – 18,94 лева. За събирането на вземането си, ищецът входирав заявление по реда на чл.410 ГПК и се снабдил със заповед за изпълнение № 2248/06.08.2021г. издадена по ЧГД *****г. по описа на РРС срещу Н. Д. С.. Заповедта била връчена на длъжника по реда на чл.47, ал.5 ГПК, с оглед което заповедният съд указал на заявителя (ищец в настоящото производство) възможността, в едномесечен срок да предяви иск за установяване на вземането си, като довнесе дължимата държавна такса.

В срока по чл.131 от ГПК ответника, чрез назначения му особен представител адв. Л. Х. е депозирал отговор на исковата молба, в който излага доводи досежно неоснователността на ищцовите претенции. Счита, че ответникът не дължи претендираните суми, тъй като не е установено дали е собственик на имотите към претендирания период и дали той е лицето, на което е начислена въпросната сума. Счита, че цената на иска не е доказана и по размер, не е доставена и реално консумирана от ответника претендираната ел. енергия.

С допълнителна молба, във връзка с направеното оспорване в отговора, ищцовото дружество прави уточнение, че ответника е упражнявал на обектите на потребление, с абонатен ***** в *****, ***** в *****, *****, своята дейност като търговец, с фирма *****, ЕИК *****, регистриран по ф.д. № 4057/1991 г. от ОС ***** С Решение на същия съд от

26.06.2019 г. е заличен от Търговския регистър, което не било заявено в ищцовото дружество и продължили да издават процесните фактури на търговеца.

В съдебно заседание процесуалния представител на ищцовото дружество дружество адв. К. уточнява, че фактурата има Приложение А, която е за стопански обекти Заложна къща и Чейндж бюро и е цена за резервирано хранване начислена на търговеца като ЕТ, не е за битови нужди, тъй като битовите абонати не плащат „такса достъп“.

В съдебно заседание ответникът, чрез назначения му особен представител адв. Х. оттегля оспорването на размера на задължението, като заявява, че от исковата молба не става ясно, че задълженията са всъщност за ЕТ и той е приел, че става дума за физическото лице.

Съобразявайки становищата на страните, ангажираните в хода на производството доказателства по вътрешно убеждение и приложимия закон, съдът прие за установено от фактическа страна, следното:

Съгласно Справка за потреблението през последните 12/24/36 м. към 03.12.2021 г. по партида с клиентски № *****, във връзка с продажба на ел. енергия за обекти на потребление, с абонатен ***** в *****, ***** задължението на клиента – *****“ възлиза на 404,63 лв. и за абонатен № ***** в *****, *****, задължението на клиента – *****“ възлиза на 404,63 лв.

Съгласно представеното Извлечение за фактури и плащания задължението на клиента – *****“ възлиза на 404,63 лв. - главница, по фактури, издадени в периода 11.08.2020г. - 09.07.2021г. и 18.94 лева - мораторна лихва. Електроразпределителното дружество е представило фактурите, издадени в процесния период на *****“, във всяка от които е посочена предоставената мощност за съответните дни през месеца, единична цена и общата стойност, както следва: Фактура № 0297206729 към дата 11.08.2020 г. с приложение А; Фактура № 0298373463 към дата 10.09.2020 г. с приложение А; Фактура № 0299540392 към дата 08.10.2020 г. с приложение А; Фактура № 0300751792 към дата 10.11.2020 г. с приложение А; Фактура № 0301908271 към дата 10.12.2020 г. с приложение А; Фактура № 0303060851 към дата 08.01.2021 г. с приложение А; Фактура № 0304213966 към дата 10.02.2021 г. с приложение А; Фактура № ***** към дата 10.03.2021 г. с приложение А; Фактура № ***** към дата 12.04.2021 г. с приложение А; Фактура № 0307665018 към дата 10.05.2021 г. с приложение А; Фактура № ***** към дата 09.06.2021 г. с приложение А; Фактура № 0310083756 към дата 09.07.2021 г. с приложение А.

За събирането на вземането, ищецът депозирал заявление, въз основа което в РРС е образувано ЧГД № 3486/2021г. и се снабдил със заповед № 2248/06.08.2021г. за изпълнение на задължения по чл.410 ГПК срещу Н. Д. С., ЕГН *****, от *****, ***** за сумите: 404,63 лева – задължение за консумирана и незаплатена ел. енергия по фактури, издадени в периода

11.08.2020г. - 09.07.2021г.; 18.94 лева – мораторна лихва, за периода от 19.08.2020 г. до 23.07.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.08.2021г. до окончателното изплащане; 25 лева държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение. Съдът констатира, че в подаденото заявление паричното вземане се претендира за „незаплатена мрежова услуга“, а заповедта по чл.410 ГПК е издадена за „консумирана и незаплатена ел. енергия“, но не е поискано от заявителя отстраняване на ОФГ до момента, като основанията в заповедта и в исковата молба са различни.

Видно от представеното Решение № 47 от 26.06.2019 г. на Окръжен съд гр. ***** по ТД № 115 по описа за 2012 г. е прекратено производството по несъстоятелност на *****“, ЕИК *****“, със седалище и адрес на управление в *****“, открито по реда на чл. 630 ТЗ и чл. 710 ТЗ с Реш. № 44 от 24.01.2013 г. и Реш. № 60 от 10.03.2015 г. и е постановено заличаване на търговеца от търговския регистър. Видно от представената справка в Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел за актуално състояние на *****“, ЕИК ***** към дата 15.07.2021 г. е отразено, че същия е заличен търговец.

Установената фактическа обстановка налага следните правни изводи: Съобразно изложените в исковата молба обстоятелства и формулиран петитум, съдът квалифицира правно, предявения иск по чл.422 от ГПК – установителен иск, в производството по който ищецът цели да установи, че ответникът дължи сумите: 404,63 лева – задължение за консумирана и незаплатена ел. енергия по фактури, издадени в периода 11.08.2020г. - 09.07.2021г.; 18.94 лева – мораторна лихва, за периода от 19.08.2020 г. до 23.07.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.08.2021г. до окончателното изплащане, предмет на заповед за изпълнение на парично задължение № 2248/06.08.2021г., издадена по ЧГД № 3486/2021г. по описа на РРС.

От приложеното в настоящото производство гражданско дело № 3486/2021г. по описа на РРС е видно, че заповедта е връчена по реда на чл.47, ал.5 ГПК, с оглед което заповедният съд указал на заявителя (ищец в настоящото производство) възможността, в едномесечен срок от получаване на съобщението да предяви иск за установяване на вземането си и последиците от непредявяване на иска. Заявителят е спазил законоустановеният срок за предявяване на иска си по чл. 422 от ГПК, но при липса на правен интерес, тъй като основанието в заповедта и в исковата молба са различни.

Разгледан по същество, искът се явява неоснователен. В производството по иск с правно основание чл.422 ГПК ищецът следва да докаже наличие на спорното право, а ответника - фактите, които изключват, унищожават или погасяват вземането, предмет на заповедта за изпълнение. Предмет на настоящата искова претенция е вземане за мрежова услуга „достъп до разпределителна мрежа“ на база предоставена мощност 39 кВт. Приложими

за казуса са разпоредбите на ЗЕ, ПТЕЕ и Наредба №6/2014г. за присъединяване на производители и потребители на ел.енергия към преносната и разпределителните ел.мрежи. Материалната легитимация на ищеца да получи търсената престация следва от разпоредбата на чл.28 ПТЕЕ – битовите и небитовите крайни клиенти на крайните снабдители заплащат всички мрежови услуги за съответния ценови период на крайния снабдител. Спорно е обстоятелство, че Н. Д. С., с ЕГН *****, има качеството „потребител“. "Енерго - Про Продажби" АД аргументира вземането си с наличието на валидна облигационна връзка с ответника, основана на договор за продажба на електрическа енергия, регулирана от общи условия на дружеството. Легалното определение на понятието „потребител на енергийни услуги“ е дадено в § 41б от ДР на ЗЕ – краен клиент, който купува енергия и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия. Писмени доказателства за сключване договор за предоставяне на ел.енергия или заявление за достъп до такава относно процесните имоти липсват. Не са ангажирани доказателства и затова каква мощност е заявена, от кое лице и кога. Нещо повече, приетите по делото фактури касаят *****, а не физическото лице Н. Д. С., който е посочен като ответник по делото. Представени са доказателства установяващи, че ответникът е начислявал такса за достъп на едноличния търговец и след откриване на производството по несъстоятелност. Видно от решение на ОС ***** от 26.06.2019 г. ***** е заличен търговец, което е отразено в Търговския регистър и е несъстоятелно твърдението на ищеца, че не му е било известно това обстоятелство. Според изричната разпоредба на чл.637, ал.6 от ТЗ след откриването на производство по несъстоятелност е недопустимо образуването на нови съдебни или арбитражни производства по имуществени граждански или търговски дела срещу длъжника, освен за изрично изброените категории спорове, сред които настоящият не попада.

Съдът счита, че искът се явява неоснователен, тъй като не се установява ответникът да е задължено лице по възникнали и съществуващи облигационни правоотношения по доставка на ел.енергия към процесния период. С оглед неоснователността на главния иск, неоснователна се явява и акцесорната претенция.

Съгласно т.12 от ТР №4/18.06.2014г. по ТД №4/2013г. на ОСГТК, съдът който разглежда установителния иск, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като разпреди отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. Ответникът не е направил разноски по делото и предвид изхода на спора не дължи разноски на ищеца. Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „*****, със седалище *****, *****, установителни иски по чл. 422 от ГПК срещу Н. Д. С., ЕГН *****, от

*****, за установяване на вземане по чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 327 ТЗ за сумата от 404,63 лв.- главница, представляваща задължение за неплатена мрежова услуга за периода от 23.06.2020 г. до 30.06.2021 г. по 12 бр. фактури издадени в периода от 11.08.2020 г. до 09.07.2021 г., както и вземане по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за мораторна лихва за забава в размер на 18,94 лв. за периода от падежа на всяка фактура до 23.07.2021 г. и за законната лихва върху посочената главница, считано от 06.08.2021 г., датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. ***** г. по описа на РРС до окончателното изплащане на задължението, като неоснователни и недоказани.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – гр.Русе в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____